

Søndag Sexagesima – Tarm kirke

Salmer

4 Giv mig, Gud, en salmetunge

298 Helligånden tridnt på jord

156 Guds rige lignes ved et frø

557 her vil ties

Nadver 292 kærlighed og sandheds ånd

7 Herre Gud! Dit dyre navn og ære.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Jesus sagde: »Med Guds rige er det ligesom med en mand, der har tilsået jorden; han sover og står op, nat og dag, og kornet spirer og vokser, uden at han ved hvordan. Af sig selv giver jorden afgrøde, først strå, så aks, så fuld kerne i akset. Men når kornet er modent, går han straks i gang med seglen, for høsten er inde.« Og han sagde: »Hvad skal vi sammenligne Guds rige med? Hvilken lignelse skal vi bruge om det? Det er ligesom et sennepsfrø: Når det kommer i jorden, er det mindre end alle andre frø på jorden, men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle andre planter og får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge.« Mark 4,26-32

Hvis jeg skulle fremhæve en eller to af Jesu lignelser, som jeg føler mig særligt forbundet med, så vil jeg fremhæve netop disse to lignelser, som vi hører i dag, om henholdsvis kornet, der gror af sig selv, nærmest per automatik, og så lignelsen om sennepsfrøet, det mindste frø, som bliver en stor plante, så stor, at himmelens fugle kan bygge rede i det.

Hvorfor dog det, vil én måske spørge? Er det ikke mere nærliggende at trække en anden lignelse frem med en stærkere fortælling - en lignelse med mere appel, som f.eks. lignelsen om den barmhjertige samaritaner, lignelsen om det store gæstebud eller lignelsen om den fortabte søn?

Nej! De to små lignelser, vi hører i dag, har måske nok et umiddelbart mindre dramatisk narrativ, men de rummer for mig at se kernen i den kristne forkyndelse.

Ja, de ikke blot fortæller det som en historie, men lignelserne viser evangeliet i både deres form og indhold.

På én gang spagfærdig i tonen og med brug af stille og ydmyge billeder, den såede jord og sennepsfrøet, grænser de små og korte lignelser sig til det provokatoriske. De er provokatoriske i deres enkelhed, og samtidigt er de om nogen med til at udfolde evangeliets grænsesprængende kraft.

Det provokerende i lignelsen om den tilsåede jord er den stilfærdige tone. Tænk sig Guds rige er ligesom den tilsåede jord. Det spirer og vokser uden, at manden, som har sået det, ved hvordan. Af sig selv giver jorden afgrøde.

Det, at vi må indrømme, at noget sker, bliver til og vokser frem uden at vi ved af det, og at det sker, selv, når vi sover, rykker perspektivet væk fra os selv. Det er altså ikke kun os, mennesket selv, som skaber verden og som er verden. Guds rige beror ikke på os selv, men på det, som vi er givet af den gode Gud.

Og lignelsen om det lille sennepsfrø, det mindste frø, som bliver til det største træ. At der ud af selv det mindste frø kan vokse noget stort frem, som kan binde jord og himmel sammen og skabe bo for himlens fugle, det er i sig selv rummer også en provokation.

Det er et vigtigt budskab i en verden, hvor der alt for let sættes lighedstegn mellem storhed, selvsikkerhed, menneskelig magt, pomp og pragt og så sandheden.

Her er lignelsens forkyndelse en anden: Af selv det mindste frø kan der vokse det største træ. Gud har selv vist os det ved at lade sandheden føde i en stald i Betlehem julenat . I Jesus fra Nazareth, i det lille spædbarn, som siden som voksen blev korsfæstet som en forbryder på Golgata, i ham møder vi det bærende i livet, sandheden, kærligheden, ja, han binder himmel og jord sammen, trøster og skaber håb.

I

De to små lignelser er således med til at forskyde vores perspektiv på tilværelsen. Himmeriget, Guds rige, det egentlige og dybeste i tilværelsen har ikke os selv i centrum. Og det, vi skal leve ved og leve af, er andet og mere end det, som vi selv bygger på og måler ud fra.

De to lignelser, kan man sige, er med til at understrege, hvordan Gud ved sin kærlighed og nåde, er med til at forny vores liv.

Den svenske digter nu afdøde digter Thomas Transtrømer har i digtet *Romanske Buer* skildret, hvor i en sådan forvandling består. Hvad er det evangeliet gør ved vores liv og ikke mindst ved vores liv med hinanden.

Transtrømers digt, som fortæller om et besøg i en kirke i Sydeuropa, lyder:

Inde i den store romanske kirke stod turisterne tæt i halvmørket.

Hvælvingen gabende bag hvælvingen og intet overblik.

Nogle lysflammer blafrede.

En engel uden ansigt omfavnende mig og hviskede gennem hele kroppen:

"Skam dig ikke over at du er menneske, vær stolt".

Inde i dig åbner hvælving sig bag hvælving i det uendelige.

Du bliver aldrig færdig, og det er som det skal være"

jeg var blind af tårer

og blev skubbet ud på den solsydende piazza

sammen med Mr og Mrs Jones, hr Tanaka og signora Sabatini

og inde i dem alle åbnede hvælving sig bag hvælving i det uendelige.

Digteren besøger en kirke sammen med andre turister, og her inde bliver de mødt af en guds engel, Guds sendebud, en engel. De bliver her konfronteret med evangeliets budskab om, at vi mennesker på en og samme gang er skabt i Guds billede og samtidigt er skrøbelige mennesker, syndere.

Englen siger så til dem: Skam dig ikke over at være menneske. Jo, du er en synder, et lille menneske i forhold til englen og Gud, men du er først og sidst et gudselsket menneske, husk det!

Og kom digteren ind i kirken som en blandt flere navnløse turister, så kaldes de nu ved navn, da de går ud igen og står ud på torvet: " Jeg gik ud sammen med Mr og Mrs Jones, hr Tanaka og signora Sabatini", skriver Transtrømer.

Kom de ind i kirken, som navnløse turister, som rejsende omflakkende mennesker i verden, så har gudsmødet, mødet med Gud, givet dem øje for hinanden på en ny måde. Digteren ser nu de andre som konkrete mennesker, som sin næste. Guds ord har fornyet hans liv. Er digteren ligesom vi alle rejsende i verden, levende under tidens dom, så er verden dog altid konkret, og vi er givet den opgave, at være nærværende tilstede og her leve i ansvar og tro.

I tillid til, at Gud hjælper til, at han får alting til at vokse og gro, og at han giver sig tilkende, ja trøster selv den mest skamfulde og svage, og siger til os, at vi er hans elskede børn, så kan vi trygt gå ud her fra kirken også i dag og søge at virke i livet.

I Jesu navn. Amen